

HARLEQUIN®

Kingitused

Heidi Rice

VAENLASE LUMMUSES

Heidi Rice
Captive at Her Enemy's Command
2018

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2018 by Heidi Rice
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08352218
ISBN 978-9949-82-267-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

*Robile – tänan Capri-reisi eest.
Parim inspiratsiooniallikas!*

Proloog

See on sinu hetk. Ära seda tuksi keera!

Katie Whittaker surus kõrva vastu elutoa ust, üritades läbi selle kuulda mobiiltelefoniga rääkiva Jared Caine'i häält. Süda tagus tal kurgus kiires rütmis, *staccato*'s.

„Lloyd Whittakeri ülekuulamine toimub homme. Danners ja Ramirez eskordivad ta kohtumajja tunnisusi andma. Tüdruk saab kenasti hakkama. Ta ei allu eriti korraldustele, aga on üsna julge lapse kohta, kelle vanamees õele ta enda silme all peksa andis.“

Laps?

Puna lahvas ta põskedel nagu tuumapomm – ning süda vajus saapasäärde.

Ta oli üheksateist. Ta polnud laps. Enam mitte. Mitte pärast seda, mis oli kahe nädala eest juhtunud.

Värin sööstis mööda Katie selga alla, kui ta meenus, kuidas õde Megani appihüüdeid oli üks teine üks summutanud.

Ära mõtle sellele praegu.

Megan oli nüüd turvaliselt Itaalias koos Dario De Rossiga – miljardäriaga, kes oli ta õe päästnud tol ööl, kui Lloyd Whittaker oli karmiks muutunud. Selle mehega pidi Megan abielluma.

Katie surus alla pulbitseva paanikatunde – ja üksilduse.

Megan oli õnne ära teeninud. Megan oli ära teeninud selle, et just tema on Whittakeri-õdedest see, kes

naudib Itaalia erasaarel hulgaliselt kuuma seksi koos oma nägusa miljardärist kihlatuga – sest Megan oli isale vastu astunud ning tõmmanud isa viha enda peale, sellal kui Katie oli nagu tavaliselt taas karistuseta pääsenud. Sest selle asemel, et uks maha lüüa ja ise Meganile appi minna, oli Katie ära jooksnud ning jätnud kogu töö Dario De Rossi teha.

Kas sellepärast Jared Caine – turvaekspert, kellel Dario oli palunud Katie järele vaadata – arvaski, et ta oli ikka veel laps? Kas mees teadis, milline argpüks Katie oli olnud?

Ta oli tahtnud mehele meeldida esimesest hetkest peale, kui Dario oli teda oma sõbrale Jaredile tutvustanud ning mees oli haaranud ta sõrmed tugevasse ja konkreetseesse haardesse, mis oli saatnud üksteise järel viiesajavoldiseid elektrilaenguid mööda neiu kätt üles. Aga mida iganes Katie ka tema tähelepanu tõmbamiseks oli teinud, kõigele sai ta mehelt tagasilöögi.

Kui ta oli sõna-sõnalt Jaredi juhiseid järginud, ei astunud too enam tema juurest läbi, vaid jättis oma mehed teda valvama. Ning kui ta oli mehe käskudele vastu vaielnud, siis selle asemel et mõista, et Katie oli lapsena kohtlemiseks juba liiga vana, oli mees veelgi kaugemaks muutunud, isegi isalikuks, kuulunud kannatlikult kõik tema mured ära ning siis ikkagi öelnud, mida ta tegema peaks.

Aga täna õhtul pidi see kõik muutuma. Ta kavatses Jaredile näidata, et ta ei ole see hirmunud laps, kes jooksis omaenda õe juurest ära. Ta kavatses mehele tõelist Katiet näidata. Näidata, et ta võib tugev, tark ja

vapper olla – täpselt nagu Megan. Kui ta seda tõsiselt tahab.

Paanika maadles burgeri ja juustuga, mida ta oli õhtuks söönud.

Sa pead talle vaid näitama, kes sa tegelikult oled.

Katie haaras käepidemest ning sundis end ust avama.

„Kas sa tead, kes sa oled, Katie? Täpselt selline nagu su ema.“

Lloyd Whittakeri sageli öeldud sõnad kajasid ta mõttes reetlikult ja laastavalt – ning ta sõrmed haarasid kõvemini lihvitud klaasist käepidemest.

See pole tõsi.

Ta polnud millegi poolest Alexis Whittakeri sarnane. See naine oli alt vedanud kõiki, kes teda armastasid. Megan oli talle aastaid seda rääkinud, millal iganes oli Lloyd Whittaker Katiet süüdistanud, et too on hoolimatu, rumal ja madal. Sellegipoolest olid nad kahe nädala eest teada saanud, et Lloyd Whittaker polnudki nende bioloogiline isa. Ta oli seda lihtsalt aastate viisi teeselnud, et saaks nende usaldusfondist raha varastada. Nii et mida see mees ka teadis?

Uksekeel klõpsatas ning Katie astus tupp. Ta oli hinge kinni hoidnud ning õhk pääses nüüd pahinal välja, kui Jared pilgu oma mobiiltelefonilt tõstis. Mees seisis aknaorvas, tänavavalgustuse tuled joonistasid välja ta pika laiaõlgse valvsa silueti.

„Katherine? Kas sul on mingi mure?“ Mees pistis telefoni pükste tagataskusse. Mehe intensiivne pilk saatis ta kõhust teele soojalaine ning andis Katiele julgust üle toa sammuda.

Talle meeldis, kuidas Jared teda vaatas, nagu ta oleks ainus inimene, kelle jaoks mehel silmi jagus. Ainus inimene, kes praegu tähtis oli. Mitte kunagi varem polnud keegi teda nii keskendunult vaadanud. Isegi mitte Megan.

Ta sundis end edasi liikuma, paljad jalad vaibal hääletult liikumas.

„Võib-olla,“ ütles ta, kopsud justkui kruustangide vahele pitsitatud.

„Mis lahti?“ Ta kuulis mehe hääles murelikkust. Vajadus rullus temast läbi ning süda tagus nii kiiresti, et ta kuulis selle mürinat kõrvus.

Mees hoolis, selle eemaletõmbumise müüri, professionaalsuse fassaadi varjus.

Katie ei peatunud enne, kui jõudis orvani ning seisis piisavalt lähedal, et imada endasse mehe nurgeliste näojoonte karmi ilu. Ta lasi pilgu üle intrigeeriva armi, mis poolitas mehe ülahuult, üle mereväe stiilis lühikeseks põetud soengu, mis muutis Jaredi piisavalt metsikuks, et ta võiks ühe käega Talibani kantsi tee pealt pühkida, üle sensuaalse suu, mis kunagi ei naeratanud, üle mehe hästi väljajoonistuvate käsivarre- ja õlalihaste, mis olid valge rätseparasärgi all pingul.

Saja seitsmekümne viie sentimeetri pikkusena oli Katie alati liiga pikana tundunud, aga Jared pidi talle otsa vaatamiseks kummarduma. Mehe pikkus saatis erutusvärina Katiet mööda alla. Ning kruustangid pitsitasid ta kopse veelgi tugevamalt.

„Miks sa mind kunagi Katieks ei kutsu?“ küsis ta.

Mehe pilk jäi kindlaks, silmaiirised tänavavalguses nii sügavsiniised ja tõelised, nii et Katie tundis end neisse uppuvat. Iga toll ta nahast kiheles. Ta tajus meest nii tugevasti, et kõhulihased muutusid vedelaks.

Üks lihas tukastas mehe põsel. Ning pilk vilksatas alla.

Jahmatav kuumus voogas üle Katie, kannustatud viiestsajast voldist, mida ta mäletas ainsast korrast, kui tal oli olnud võimalus meest puudutada. Aga praegu nad ei puudutanud teineteist. Katie pidžaama T-särgi harjatud puuvillkangas kraapis ta nibusid nagu liivapaber ning muutis need tugevateks kikkis mäetippudeks.

Ta pani käed rinnal risti, tundes häbi, et tal rinnahoidjat seljas pole. Kas mees nägi, kuidas ta Katiele mõjub? Kas see oli hea või halb?

Mees ohkas. „Mine magama, Katherine,“ ütles ta lõpuks torisedes.

„Ma ei taha magama minna. Ma tahan koos sinuga süüa jääda,“ ütles Katie, keskendudes mehe huultele ning valkjale armile, mis huulekaart poolitas. Mis tunne oleks teda suudelda? Või kui mees teda vastu suudleks? Kannatamatus muutis ta peaaegu uimaseks.

„See pole hea mõte.“ Jaredi hääl oli nii kähe, et Katie tundis seda oma jalgevahel mühisemas, kajades tagasi punktilt, mida ta õhtuti voodis olles mehest mõeldes patsutas.

„Miks mitte?“ Katie süda hakkas rinnus värisema, kui mees kulmud kipra tõmbas. Katie tundis ta lõhna – seepi ja muskust. Pingul lihas mehe näol jõnksatas.

„Ma arvan, et sa tead, miks.“

Just sellist toetust Katie vajaski. Mees ei vaadanud teda enam nagu last. Endorfiinid tunglesid ta kehas, pühkides kõrvale kõik mõtted peale ühe.

Lihtsalt tee seda juba. Suudle teda.

Kikivarvule tõustes heitis ta käed mehele kaela ümber. Tema tundlikud rinnad olid surutud vastu Jaredi pingul lihaseid, kui ta oma huuled tolle suule surus.

Piparmündine hingeõhk paitas ta tulitavaid põski, kui mees vastuseks vandesõna ühmas. Aga mehe tugeva hingamise peale Katie jalgevahes jõnksatas. Janunedes enamat, limpsis ta mehe huulearmi ning tõmbas küüntega läbi tolle kuklal turritavate juuste. Jaredi suu avanes ning Katie keel kaevus tema suu sügavustesse. Karm ja kannatamatu, kogus ta mehe maitset nagu nälga surev inimene – piparmündi ja iha hõrgutav segu.

Suured käed haarasid Katiel pihast, kui reaktsioon mehest läbi väreles. Ning Jaredi pikad sõrmed haarasid neiu T-särgi õhukesest puuvillkangast. Metsik iha pakatas ta sees, kui mehe keel tema omaga põimus – domineerivalt ja nõudvalt. Kõlvatu kuumus tuksles, pannes magusa punktikese paisuma.

Aga enne kui Katie jõudis eufooriast haarata, enne kui jõudis nautida kuuma hõõgust, tõmbus mees tagasi ja rebis oma suu tema huulilt lahti.

„Kurat võtaks, Katherine! Lõpeta!“ Võttes neiu randme raudsesse haardesse, surus ta Katie käed alla ja keeras tolle ümber.

Mehe kristallsinised silmad olid kõhnas mehelikus näos nagu jääkuubikud. „Mis mängu sa enda arva-

tes mängid?“ Järsud sõnad purustasid eufooria nagu matšetelöök.

„Anna andeks,“ prahvatas neiu. „Ma arvasin...“

„Mida? Et ma tahan, et sa mind suudleksid?“ Järsk hääletoon lõi kas luuni. „Ei taha.“

Katie tõmbus kõssi. Ta tõmbas randmed mehe haardest vabaks, lõi käed rinnal risti ning üritas mehe eemale tõukamise valu endasse peita. Miks kõik lõpuks ta endast eemale lükkasid? Miks ta kunagi armastust ei väärinud?

Katie tahtis maa alla vajuda. Ennast nii pisikeseks muuta, et keegi teda enam kunagi ei näeks. Eriti kui küsimus, mida ta polnud kunagi suutnud esitada, tal nüüd suust välja lipsas.

„Miks mitte?“

Mees tõmbas käega läbi juuste ning tundus rohkem pinges ja turris olevat, kui neiu teda kunagi näinud oli. „Sest sa oled alles laps,“ vastas mees, ent nüüd juba mahedamal häälel. „Ja mina ei suudle lapsi.“

Katie lõi alandust kõrvale lükates pea kuklasse.

Mees näis šokeeritud ja vihane ning Katie purskus katkendlikult naerma – hüsteeria suutis kuidagi valu varjata.

Ta oli tahtnud Jared Caine'ilt mingit reaktsiooni välja meelitada ja oligi seda suutnud. Kahjuks polnud see selline, nagu ta oli soovinud.

Mees kergitas üllatunult kulme. „Kas see on sinu meelest naljakas?“ nähvas ta.

Ei olnud – tegelikult oli see ilmselt üks Katie elu kõige vähem naljakamaid hetki –, aga ta ei lase mehel sellest kunagi teada saada.